

*vágytam a családra
ám ennek már annyi
hol a fűrészpör
a vért felitatni?*

*néha félek
így van szívem szokva
akinek nem volt
nem is lesz már soha*

*kijöttem cigizni
egy pók függ a gangon
hosszú lesz az éj
segíts kihajjalnom*

*s akik mögöttem
alszanak benuktan
rájuk vigyázz
nagyon vigyázz Uram*

F A R K A S G Á B O R

1944. június

1.

*A Rákóczi utcában működött
a vágómalom és a vágóhíd, közvetlen
mellettük a mészárszék.
Nyüzsögtek ott kora hajnaltól
napszálltáig a kofák, fuvarosok és
más egyszerű népek.*

*Apa mészáros volt. A Pázsit utcából
négy órakor indult – még sötétben –,
zsebében a munkaszolgálatos könyvvél.*

*A telepen nem volt ajánlatos
nappali fényben mutatkozni, a vágóhídon
viszont tucatnyi kéz is kevés lett volna.
Szükség volt rá, erős karja volt.*

*

*Az Arany János utcában egy ablaktalan szoba
volt a lét.*

*A hírek szerint napokon belül
a téglagyárba hurcolják, akiket
munkára lehet fogni.*

*Egyesek emberekkel teli, vasszagú
vagonokról beszélnek,
de a síneken túl elkopnak a szavak.
Kikezdi őket a közhasznú remény.*

*

*A keleti városnegyedet a Vörösmarty utcától
lezárták, és Kisfalvi Bertalan
csendőr-főtörzsőrmester, a deportálási részleg
parancsnokának irányításával*

*a gettó lakóit a gyűjtőhelyre vitték.
Asszonyok és lányok meneteltek
a Gömöri-pályaudvar felé.*

2.

*A pinceszagú félhomályba vesznek
a holnapokra szánt elgondolások
kontúrjai, mégis látni a sávot
a tető és az ég között, a kertet*

*hallani hangok roppanásaiban.
A sebbe szorult fehérlő fájdalom
kúszik a padlóra tapadt lábakon
a mellkas és a váll felé. Naívan*

*hunyorogok a csendben: megúszom talán.
Mint deszkák közt a rés a vagon falán,
lapítok. Minden levegővételnél*

*érezem, egyre fullasztóbb a szag, a por.
Állunk, a távolban lőnek valahol,
vérszaggal takar be most a vétlen szél.*

*

*Szortírozni az emlékek közt. Tárgyiasulni.
Drótokon égő sebbé, dermedt húsdarabokká
lenni. A rongyos perceken úrrá –; éjjel a deszkák
testén tolvaj az ember: lopja az álmokat, mégis
láng, apa, gyermek, éhség. Benne a lét – cafatokban.*

3.

*Bőrért bőrt ad az ember, de
az életéért mindent odaad!
Nyújtsd csak ki a kezéd, és
tedd rá csontjaira és a húsára, majd
káromol még téged!*

*

*Nem bűn túlélni, mégis gyötör
a téglagyár melletti gödör,*

*a lövések szürke visszhangja,
mint a gyermekkori birsalma*

íze, szaga és tapintása.

Ne pofázzon, hé!

Ássa csak... ássa!

*Az órát egy résen át látni,
hat húsz, füst- és testszag.*

*Végül – mikor nem mozdul semmi –
húsból, vérből és az imákból
kartoték-tartalommal lenni.*